

Vječnost u plavoj tišini zaborava

1.

On je samo sjena nanizanih događaja
obmana svijesti
da postojimo u oblicima svijetla i zbilje
obmana čula
da smo ljudski bitak
da su nam ruke koje su pretvorene
u jedno vječno milovanje
sposobne da hvataju i sasvim obične
i sasvim stvarne predmete
da su nam oči koje su pretvorene
u jedno vječno stapanje
sposobne da obuhvataju beskrajne komplekse
događaja i stvari
da su nam usne koje su pretvorene
u dubinsko pretakanje misli
sposobne da izgovaraju
tako jednostavne
i tako svakidašnje riječi.

Dan je trenutak
u kojem sve ono što jest
postaje ono što nije.
To je pjesma tugaljivih čežnja
vječna arija svršetka
vječno htjenje za tamom.

2.

I ničega nema
I ništa ne postoji,
iza spuštenih zavjesa stida sve je mrtvo.

Postoje samo drhtavi prsti
koji mrsu kosu
kao da u njoj traže objašnjenje smiješkā:
a smiješak nije ništa drugo
do li igra sreće sa usnama
Smiješak nije ništa drugo
do li krik glasnih tišina
krik demonskog bola uzburkanih veni.

Postoje samo riječi
koje bi htjele dati oblik
svog onoga što je medju nama i oko nas,
Uzalud
Riječi su samo glasovi
koji bude uspravana čula,
lome se o zidove
gube se u prepunoj pepeljari dogorjelih cigareta
a sve ostaje bez oblika
bez dimenzija
izgubljeno u nama i oko nas.
I dovoljno je samo zadrhtati
s plamenim jezicima vatre iz kamina
pa da sve ono neobjašnjivo postaje objašnjenje
Dovoljno je izgubiti se u cjelovu
u tom zagonetnom labirintu duha
pa da nijemo treperanje usana
daje oblik onoga medju nama.
Dovoljno je zalutati pogledom
nedoglednim ulicama misli
pa da samo tuga pogleda
da je sve ono što stromašna
malena riječ ne može dati
Postoji samo zaustavljeno vrijeme,
uvrtjedjeni sat
neumorno lupa u pretsoblju

svojim neprekidnim batom vremena
opomenu neovisnu o nama.
Zastrta svijest
o urastanju noći u dan
zaglušuje magično udaranje minuta.

3.

I nema li veće sreće od boli
i nema li veće boli od sreće:
Dvije vode istim koritom protiču
u vječnom isprepletanju atoma
u vječnom kontrapunktu,
Dva pojma u istoj misli
dvije misli u istom pojmu
Isti je izvor
i isto ušće
Protiču alejom jablanskog mira
gdje samo paučnasta prašina mjeseca
otkriva tajnu
ludih virova strasti.

Nema noža da prekine
tu nezaustavnu nit proticanja
tu ljubav bez kraja i početka
Nema valova da oglodju taj oštar greben

stalnosti

iznad kojeg samo galebova krila
svojim lepetavim šumom
odnose lahore smijeha.

4.

A kada nam ruka vremena
ipak otvori vrata sobe
kada nas ubijaju preglasni udari sata
u pretsoblju
kada se u zadnjem drhtaju tijela
pronadjemo kao krivci
koji su uzaludno htjeli da zaustave sve,
tada nikada ne nalazimo riječi rastanka.
Nijemo prolaze prsti
kroz kosu zaborava
bezglasno se zatvaraju vrata odvajanja.
Neizgovorene riječi
ostaju izmedju nas
kao sjene naših likova
što igraju zidovima zatvorenog kruga
Nepredani cjelovi nestaju u čilimu neba
Zaboravljeni zagrljaji
kriju se uz dogorjelu vatru
i stoje izmedju nas
kao zadnji odbljesci toplina.

Prolazimo ...
Kao sjene
Kao komadi oblačnog neba
kao žar u pepelu
Prolazimo niz aleju mrtvila

u sebi nosim tebe
u tebi sam ostavio sebe
U sebi nosiš mene
u meni si ostavila sebe

u sebi nosimo sa sobom
svu vječnost plave tišine zaborava.

MARINO ZURLI